Ось голос Гордості — гримить, немов труба,
А чийсь кривавий меч кольчугу й щит руба;
Біжиш навспотички крізь дим і згар пожежі,
І десь іздалеку відлунює труба.

Ось голос Заздрості — мов дзвін в морському безмежжі;
Життя жахається і важко, по-ведмежи,
Тіка від холоду, що до душі пройма,
І глухне, тихне дзвін у дальньому безмежжі.

Ось голос Хтивості — розпалена юрма,
Всім п'яно й весело, здається, та дарма! —
Усі бредуть кудись, немов непритаманні,
І скоро здиміє утомлена юрма.

Ось інші голоси, неначе у тумані,
Торги і весілля, видовища оманні,
Цивілізації дешевий балаган —
Усе під музику щезає у тумані.

І гнів, і жаль, і біль, і страсті ураган,-
Ми вам корилися, тепер, як ворогам,
З душі противимось, рішучіше чимдалі,-
І гнів, і жаль, і біль, і страсті ураган...

Вмирущі голоси, вмирайте дружно далі!
Сентенції плиткі, метафори невдалі,
Уся розвінчана риторика гріхів —
Вмирущі голоси, вмирайте дружно далі!

Ми вже не ті, ми вас навік здали в архів,
Ми просвітилися від низу до верхів,
Доволі вже спокус і дикої гонитви,
Ми вже не ті, ми вас навік здали в архів!

Вмирайте ж, голоси, у голосі Молитви,
Бо праведний Глагол вас зміг на полі битви,
Бо благісний Стратег вас чесно поборов;
Вмирайте, голоси, у голосі Молитви,-

Нехай покриє вас могутняя Любов!